

Arrest

nr. 192 236 van 20 september 2017
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 11 januari 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 december 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 mei 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 juni 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat R. VAN DE SIJPE verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit het district Jaghori in de provincie Ghazni. Uw vader overleed toen de Taliban van de macht werd verdreven. Omdat uw moeder vreesde dat u door de Taliban zou worden ingelijfd, besloot zij dat u Afghanistan moest verlaten. U was ongeveer veertien jaar oud toen u Afghanistan verliet. Via Iran reisde u naar Europa. U verbleef drie jaar in Frankrijk: eerst twee jaar in Nantes en daarna een jaar in Parijs. U diende geen asielaanvraag in in Frankrijk, waar u steeds volhield A.N. te heten. Omwille van de moeilijke levensomstandigheden in Parijs besloot u Frankrijk te verlaten. Op 12 december 2007 kwam u in België aan. Op 14 december 2007 diende u een asielaanvraag in. U verklaarde M.J. te heten en stelde op dat moment ongeveer achttien jaar oud te zijn.

Het CGVS kende u op 19 augustus 2008 de status van subsidiair beschermde toe. Aan de door u ingeroepen asielmotieven, met name uw vrees voor rekrutering door de Taliban, werd evenwel geen geloof gehecht.

Op 3 januari 2010 ging u zich aanmelden bij de Noorse asielinstanties en nam er andermaal een andere identiteit aan. U verklaarde A.H. te heten en minderjarig te zijn (geboren op 19 februari 1994). Op 11 maart 2011 heeft Noorwegen u aan België overgedragen.

Op 5 mei 2016 werd bij controle door de luchtvaartpolitie van Zaventem vastgesteld dat u op het punt stond naar Kabul te reizen. U was in het bezit van een Afghaans paspoort, afgeleverd door het Afghaanse consulaat in Bonn, een Belgische verblijfsvergunning geldig tot 1 oktober 2018 en boarding passes waaruit bleek dat uw terugkeer voorzien was voor 20 juni 2016.

Op 10 mei 2016 ontving het CGVS een schrijven van de Directeur-Generaal van de DVZ waarin het CGVS werd verzocht om de geldigheid van uw internationale beschermingsstatus te onderzoeken daar er nieuwe elementen aangaande uw subsidiaire beschermingsstatus aan het licht zijn gekomen.

Op 29 augustus 2016 werd u opgeroepen om dit nieuwe element mondeling te komen toelichten op het Commissariaat- generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS).

B. Motivering

Artikel 55/5/1 §2, 2° van de gecoördineerde Vreemdelingenwet stipuleert dat het CGVS bevoegd is de subsidiaire beschermingsstatus in te trekken ten aanzien van de vreemdeling wiens status werd toegekend op grond van feiten die hij verkeerd heeft weergegeven of achtergehouden, van valse verklaringen of van valse of vervalste documenten die doorslaggevend zijn geweest voor de toekenning van de status of ten aanzien van de vreemdeling wiens persoonlijke gedrag later erop wijst dat hij geen reëel risico op ernstige schade loopt.

U werd op 8 augustus 2016, via een aangetekend schrijven dat door het CGVS naar het laatste adres vermeld in het Rijksregister werd gestuurd, opgeroepen om u op 29 augustus 2016 aan te melden met het oog op de beoordeling van het nieuwe element dat opdook met betrekking tot uw nood aan internationale bescherming. U heeft geen enkel gevolg gegeven aan het aangetekend schrijven dat u werd toegezonden en u heeft evenmin een geldige reden meegedeeld ter rechtvaardiging van uw afwezigheid binnen een termijn van 15 dagen na de in de oproeping vermelde datum voor gehoor. Eveneens heeft u verzaakt schriftelijk de redenen mee te delen die volgens u het behoud van uw subsidiaire beschermingsstatus rechtvaardigen, zoals nochtans duidelijk werd aangegeven in de oproepingsbrief. U heeft bijgevolg nagelaten uw medewerking te verlenen bij het onderzoek naar de nieuwe elementen met betrekking tot het al dan niet behoud van uw subsidiaire beschermingsstatus.

Aangezien u niet inging op de uitnodiging van de Commissaris-generaal heeft het CGVS uw actuele nood aan internationale bescherming inhoudelijk beoordeeld op basis van elementen in uw dossier en dit overeenkomstig Art. 35/2, §2, van het KB van 11 juli 2003 tot regeling van het de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat- generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Zoals eerder reeds vermeld, werd u op 19 augustus 2008 door het CGVS de hoedanigheid van vluchteling geweigerd daar er geen geloof kon worden gehecht aan de door u vooropgestelde vervolgingsfeiten. Gezien uw herkomst uit Ghazni wel geloofwaardig werd bevonden, werd u toen het statuut van subsidiaire bescherming toegekend op grond van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Tegen deze beslissing werd destijds geen beroep aangetekend door u.

Uit informatie terug te vinden in het administratief dossier blijkt dat u bent teruggekeerd naar Afghanistan. De informatie geeft aan dat u op 5 mei 2016 naar Afghanistan reisde, dat u de bedoeling had om er anderhalve maand te verblijven om vervolgens op 20 juni 2016 naar België terug te keren. Uit uw persoonlijk gedrag, zijnde een terugkeer naar uw land van herkomst gedurende anderhalve maand, kan dan ook worden opgemaakt dat er in uw hoofde geen sprake meer is van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming.

Uw terugkeer naar Afghanistan doet vermoeden dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de hoofdstad Kabul te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Kabul via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening

houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstig en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan in 2015 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation van november 2016) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen “high profile” doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers slechts uitzonderlijk het doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand. Sinds begin 2014 viseren de opstandelingen weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van “open combat” of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden

zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de hoofdstad Kabul vestigt.

Immers, u bent een volwassen, alleenstaande man die ongetwijfeld al enige werkervaring heeft. U bent Hazara en spreekt bijgevolg Dari, de voertaal in Kabul. Voorts dient te worden opgemerkt dat u in het verleden meermaals bewezen heeft initiatiefrijk te zijn. U woonde meerdere jaren in Frankrijk, diende asielaanvragen in bij de Belgische en Noorse autoriteiten en ging begin dit jaar een paspoort aanvragen in Duitsland. De vaststelling dat u met dit paspoort naar Afghanistan reisde en daar een verblijf van anderhalve maand plande, doet vermoeden dat u in Afghanistan over een familiaal netwerk beschikt. Gezien uw vrees voor de situatie in Ghazni, mag ook worden verondersteld dat u gedurende deze periode in veilig gebied vertoefde, mogelijks in Kabul.

Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig bleek om naar Europa te reizen en zich in vreemde gemeenschappen te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. Uw persoonlijk gedrag bevestigt dit.

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/5/1 §2, 2° van de Vreemdelingenwet wordt uw subsidiaire beschermingsstatus ingetrokken."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 55/5/1, § 2 en 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: Vreemdelingenwet) en van "de algemene rechtsbeginselen der zorgvuldigheid (onder meer het redelijkheids- en onzorgvuldigheidsbeginsel), aangezien het CGVS louter omwille van een tijdelijke terugkeer naar Kabul in mei 2016 van oordeel is dat verzoeker zich actueel aan de bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst kan onttrekken door zich in de hoofdstad Kabul te vestigen".

In onderhavig verzoekschrift stelt verzoeker als volgt:

"1.1

Het doel van het statuut van subsidiaire bescherming bestaat erin personen te beschermen die in geval van terugkeer naar hun herkomstland een "reëel risico op ernstige schade" zouden lopen (waartegen zij geen bescherming van het herkomstland kunnen of willen vragen).

Verzoeker is afkomstig uit het district Jaghori in de provincie Ghazni. Verwerende partij ontkent niet dat de provincie op vandaag nog erg gewelddadig is en er in de regio van verzoeker nog een reëel risico bestaat van ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een binnenlands gewapend conflict.

Toch is verwerende partij van oordeel dat de subsidiaire beschermingsstatus van verzoeker moet worden ingetrokken aangezien zijn persoonlijk gedrag erop wijst dat hij geen reëel risico op ernstige schade meer loopt (art. 55/5/1 § 2,2°).

Verzoeker reisde in mei 2016 af naar Kabul om zijn moeder te begeleiden die er medisch behandeld werd. Hij verbleef er samen met zijn moeder in een hotel.

In geen geval is hierdoor aangetoond dat hij zich ook zou kunnen vestigen in Kabul. Hij heeft immers geen familie in Kabul (geen broers of zussen en vader is overleden), laat staan de mogelijkheid om er te werken. Hij is immers al bijna 13 jaar uit Afghanistan vertrokken.

Bij de beoordeling van de hervestiging dient hiermee uiteraard rekening te worden gehouden.

1.2

Volgens verwerende partij kan verzoeker zich toch hervestigen in Kabul omdat het er afdoende veilig is (quod non).

De actuele veiligheidssituatie in Afghanistan is er evenwel dermate volatiel dat een definitieve vestiging van verzoeker in Kabul een schending zal uitmaken van artikel 48/4 Vw., gelet op het gewapend conflict en de aanhoudende gevechten en burgerslachtoffers.

Dagelijks vinden er immers aanslagen plaats met als hoogtepunt de aanslag van 23 juli 2016 waarbij meer driehonderd burgerslachtoffers vielen tijdens een demonstratie gehouden door Hazara (zoals verzoeker) en recent ook op 10.01.2017 waarbij er meer dan 150 burgerslachtoffers vielen.

Zie 'Bombs near government offices in Afghan Capital kill 38', te vinden op http://hosted.ap.org/dynamic/stories/A/AS_AFGHANISTAN?SITE=AP&SECTION=HOME&TEMPLATE=DEFAULT&CTIME=2017-01-10-10-38-09, 10.01.2017:

[...]

Zie ook 'Kabul Death Toll In Twin Blasts Rises To Over 50', te vinden op

<http://www.tolonews.com/afghanistan/kabul-death-toll-twin-blasts-rises-over-50>, 11.01.2017:

[...]

Verwerende partij kan dan ook niet worden gevolgd waar zij in de bestreden beslissing stelt dat Kabul een redelijk intern vestigingsalternatief is en er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging voor het leven.

Zie ook European Country of Origin Information Network, 'General Security Situation in Afghanistan and Events in Kabul', dat bijgewerkt is tot 16 november 2016 en te vinden is op <https://www.ecoi.net/news/188769::afghanistan/101.general-security-situation-in-afghanistan-and-events-in-kabul.htm> (stuk 5):

[...]

Het aantal burgerslachtoffers is sinds de terugkeer van verzoeker aanzienlijk gestegen. Waar verwerende partij beweert dat sinds begin 2014 weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten gevisieerd worden, maar het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft, is duidelijk dat zulks niet overeenkomt met de recente informatie in onderhavig verzoekschrift.

De informatie waarop verwerende partij zich beroept in het administratief dossier en met name het rapport van EASO Country of Origin information report heeft met betrekking tot Kabul enkel rekening gehouden met de incidenten van 1 september 2015 tot 31 mei 2016 (zie pagina 41 rapport EASO).

De ernst van het recente geweld blijkt ook uit het rapport van European Country of Origin Information network, General security situation in Afghanistan en Events in Kabul, te vinden op <https://www.ecoi.net/news/188769::afghanistan/101.general-security-situation-in-afghanistan-and-events-in-kabul.htm>, 16.11.2016, alwaar de zwaarste aanslagen werden neergeschreven tot november 2016:

[...]

1.3

Deze informatie van verzoekers maakt duidelijk dat burgers bij aanslagen bezwaarlijk nog louter als collateral damage mogen worden gezien, maar duidelijk het beoogde doel zijn van de aanslagen aangezien ze het aantal slachtoffers zo hoog mogelijk willen maken (zie verklaring van Amnesty International hierboven aangaande de aanval in september 2016).

Aldus kan men niet voorhouden dat de situatie in Kabul voldoende veilig is voor verzoeker. Men viseert bij aanslagen immers meer dan enkel de internationale en Afghaanse autoriteiten. De vele geciteerde aanslagen in Kabul in voormeld artikel tonen zulks afdoende aan. Het is dan ook niet denkbeeldig dat verzoeker thans slachtoffer kan worden van de gewapende conflicten/incidenten, of minstens die dreiging er voor hem reëel is, zelfs wanneer verzoeker tijdens een minder gewelddadige periode naar Kabul is gereisd om zijn moeder bij te staan. Hij verbleef er in een hotel, doch heeft er geenszins de mogelijkheid om er zich te vestigen. Verwerende partij mocht voor de beoordeling van de veiligheidssituatie in Kabul en de mogelijkheid tot hervestiging, zich niet beperken tot de periode dat verzoeker in Kabul is teruggekeerd, doch had meer recente informatie moeten verzamelen over de veiligheid in Kabul (schending redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel).

Daarenboven kan nog worden opgemerkt dat de Afghaanse autoriteiten niet in staat zijn om de burgers van Kabul te beschermen en zij daardoor vaak het slachtoffer zijn van gewelddaden (zie artikel van Tolonews, 'Kabul Residents want their safety Ensured', <http://www.tolonews.com/afghanistan/kabul-residents-want-their-safety-ensured>, 29.12.2016 (stuk 4)). Evenmin werd rekening gehouden met de hoge aantal interne vluchtelingen in Kabul die er in erbarmelijke omstandigheden moeten leven (zonder onderdak, medische voorzieningen, e.d.m. (zie het internetartikel 'Refugees in Afghanistan caught between winter and war', te vinden op <http://www.dw.com/en/refugees-in-afghanistan-caught-between-winter-and-war/a-37078781>, 10.01.2017). Indien verzoeker zou terugkeren zal hij ook in een dergelijke situatie kunnen terechtkomen.

Het zou dan ook onmenselijk zijn om de subsidiaire beschermingsstatus van verzoeker in te trekken en te stellen dat er in hoofde van verzoeker een veilig en redelijk intern vluchtalternatief is in Kabul.

Het is duidelijk dat in casu artikel 55/5/1 § 2,2° en artikel 48/4 Vw. werden geschonden."

2.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift een internetartikel (stuk 4).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus

Verzoeker werd per aangetekend schrijven opgeroepen om zich op het Commissariaat-generaal te melden met oog op de beoordeling van een nieuw element dat de commissaris-generaal werd meegedeeld waaruit is gebleken dat verzoeker in het bezit kwam van een Afghaans paspoort afgeleverd door het Afghaans consulaat in Bonn op 20 april 2016 en geldig tot 20 april 2021. Uit het administratief dossier blijkt bovendien dat verzoeker een vliegtuigticket geboekt had naar Afghanistan met vertrek op 6 mei 2016 en terugkeer op 20 juni 2016. Verzoeker heeft geen enkel gevolg gegeven aan het aangetekend schrijven dat hem werd toegezonden. Evenmin heeft verzoeker een geldige reden meegedeeld ter rechtvaardiging van zijn afwezigheid binnen een termijn van 15 dagen na de in de oproeping vermelde datum voor gehoor. Ten slotte heeft verzoeker - hoewel hij daartoe uitdrukkelijk werd uitgenodigd in de oproepingsbrief - nagelaten schriftelijk de redenen mede te delen die volgens hem het behoud van de subsidiaire beschermingsstatus rechtvaardigen. Dit motief uit de bestreden beslissing wordt niet betwist. Verzoeker heeft aldus verzuimd aan de medewerkingsplicht die op hem rust bij het onderzoek naar de nieuwe elementen met betrekking tot het al dan niet behoud van de subsidiaire beschermingsstatus.

In onderhavig verzoekschrift bevestigt verzoeker dat hij in Kabul verbleef: *“Verzoeker reisde in mei 2016 af naar Kabul om zijn moeder te begeleiden die er medisch behandeld werd. Hij verbleef er samen met zijn moeder in een hotel.”* Verzoekers terugkeer naar Afghanistan wordt aldus niet betwist. Verzoeker die subsidiaire bescherming geniet toont derhalve door zijn later gedrag - meer bepaald nadat hem de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend - aan dat hij geen vrees koestert. Terecht kon de commissaris-generaal om deze reden dan ook toepassing maken van artikel 55/5/1, § 2, 2° van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet dient erop gewezen dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte is aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. *In casu* dient vastgesteld dat verzoeker zich aan de bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst kan onttrekken door zich in de hoofdstad Kabul te vestigen, waar hij over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt.

Uit het EASO *“Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation”* van november 2016 (zie map 'Landeninformatie' in het administratief dossier) blijkt dat Kabul over een internationale luchthaven beschikt, zodat kan worden aangenomen dat verzoeker zich op een veilige manier toegang kan verschaffen tot deze stad.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport *“UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan”* van 19 april 2016 in rekening genomen. Het rapport bevestigt nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Deze vaststellingen worden bevestigd door het EASO *“Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation”* van november 2016 (zie map 'Landeninformatie' in het administratief dossier). Nergens in deze UNHCR-richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om,

voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie, aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

Uit de laatste grondige analyse van de veiligheidssituatie in de stad Kabul (zie het EASO *“Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation”* van november 2016 (zie map 'Landeninformatie' in het administratief dossier)) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Het gros van het geweld dat er in de stad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen “high profile” doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviserd. Hoewel de aard van het gebruikte geweld er voor zorgt dat er soms burgerslachtoffers vallen, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Kabul. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de sterke toename van het aantal aanslagen in Kabul in de maanden mei en augustus 2015. Sinds begin 2014 viseren AGE's weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. Daar het geweld voor het overgrote deel gericht is op overheidsgebouwen, gebouwen van de Afghaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere internationale aanwezigheid, ligt het aantal burgerslachtoffers in Kabul bijzonder laag. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend en eerder gelokaliseerd van aard; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van “open combat” of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verder dient erop gewezen dat het EASO *“Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation”* van november 2016 (zie map 'Landeninformatie' in het administratief dossier) kan worden afgeleid dat de acties van IS in Afghanistan tot nu toe in hoofdzaak zijn gericht tegen de taliban. In de provincie Nangarhar is een algemene opstand gaande tegen de taliban. Sinds midden mei 2015 braken er verschillende malen hevige en dodelijke gevechten uit tussen strijders van de Taliban en IS. Deze gevechten zijn geconcentreerd in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar, die grenzen aan Pakistan. Hoger kwam evenwel vast te staan dat verzoeker over een intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul.

Verzoeker brengt geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. De door verzoeker bijgebrachte informatie (verzoekschrift, stukken 4) ligt immers in dezelfde lijn als de door verweerder bijgebrachte informatie. Het loutere feit dat verzoeker een meer recent internetartikel voorlegt, betekent op zich niet dat voormelde analyse achterhaald zou zijn. Uit dit artikel blijkt immers op zich niet dat de situatie in de stad Kabul actueel dermate zou zijn gewijzigd dat er wel sprake zou zijn van een situatie van “open combat” of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten.

Verder wordt er in de bestreden beslissing terecht gesteld als volgt:

“Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke

gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de hoofdstad Kabul vestigt.

Immers, u bent een volwassen, alleenstaande man die ongetwijfeld al enige werkervaring heeft. U bent Hazara en spreekt bijgevolg Dari, de voertaal in Kabul. Voorts dient te worden opgemerkt dat u in het verleden meermaals bewezen heeft initiatiefrijk te zijn. U woonde meerdere jaren in Frankrijk, diende asielaanvragen in bij de Belgische en Noorse autoriteiten en ging begin dit jaar een paspoort aanvragen in Duitsland. De vaststelling dat u met dit paspoort naar Afghanistan reisde en daar een verblijf van anderhalve maand plande, doet vermoeden dat u in Afghanistan over een familiaal netwerk beschikt. Gezien uw vrees voor de situatie in Ghazni, mag ook worden verondersteld dat u gedurende deze periode in veilig gebied vertoefde, mogelijks in Kabul.

Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig bleek om naar Europa te reizen en zich in vreemde gemeenschappen te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien."

Waar verzoeker opmerkt dat hij geen familie heeft in Kabul, dient herhaald dat in de bestreden beslissing terecht als volgt wordt gesteld: "UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften." (eigen onderlijning) Verder laat verzoeker na in concreto aan te tonen dat hij ingeval van terugkeer naar Kabul zou worden geconfronteerd met socio-economische omstandigheden die dermate precair zijn dat zij een schending uitmaken van artikel 3 van het EVRM of een reëel risico op ernstige schade zouden vormen in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat verzoeker in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet.

De intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus wordt bevestigd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De intrekking van de status van subsidiaire bescherming wordt bevestigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig september tweeduizend zeventien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER